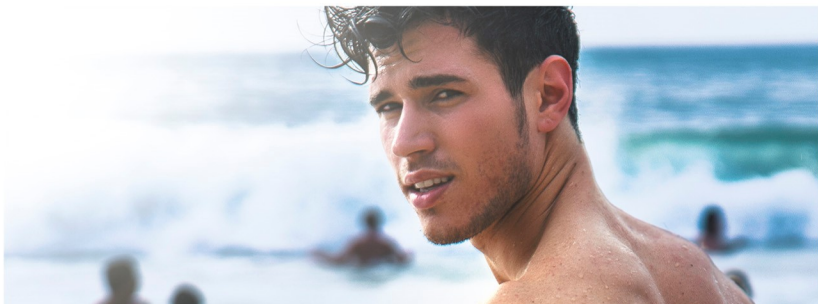
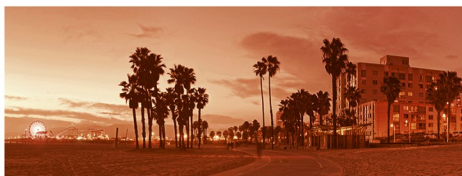
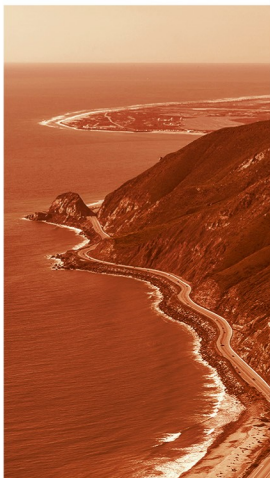

4. DIEL FENOMENÁLNEJ DIMILY SÉRIE

ESTELLE MASKAME

Viem, že tá
chcem

Viem, že ťa chcem

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Estelle Maskame
Viem, že ťa chcem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Viem, p
že ta
chcem

E S T E L L E M A S K A M E

Venujem všetkým svojim neuveriteľným čitateľom,
lebo tento príbeh patrí im.

PRED PIATIMI ROKMI

Stuhnutým zápästím si prehrabnem strapaté vlhké vlasy. Poslednú hodinu som ležal vo vani. Každú chvíľu som ponáral hlavu pod hladinu a počítal som, na koľko sekúnd dokážem zadržať dych. Rekord mám deväťdesiattri, ale chcel by som, aby to bolo viac.

Sadnem si na okraj vane a natiahnem sa po škatuľku s liekmi proti bolesti, ktorá leží pri umývadle. Zostalo v nej už iba niekoľko tabliet. Dúfam, že mama mi čoskoro zaobstará ďalšie. Vylúpnem si dve tabletky a zovriem ich vo vlhkej pästi. Zatiaľ čo ich držím v dlani, druhou rukou si naplním pohár vodou. Prehltnem prvú tabletku, potom druhú a zvyšok vody vylejem do umývadla.

Pohľadom skĺznem na svoje plecia. Na lopatke mám zodretú kožu, no už to nekrváca. Pod čerstvou ranou sa objavuje domodra a dofiatova sfarbená modrina. Prehmatám ju prstami. Štípe a hlboko pod kožou pulzuje tupou bolesťou. Zobral by som si z kuchyne trochu ľadu, lenže to by som musel prejsť okolo obývačky. Posledná vec, po ktorej túžim, je prilákať na seba pozornosť. Je niečo po jedenástej. Už dávno som mal spať. Ráno musím ísť do školy.

Vyskočím na nohy a lieky proti bolesti odložím do skrinky nad umývadlom. Zastrčím ich úplne dozadu na druhú poličku zhora, lebo to je najvyššie, ako dočiahnem. Viem, že ráno ich budem zno-

va potrebovať. Keď zaklapnem dvierka skrinky, zo zrkadla na mňa hľadí môj odraz s prázdnyim výrazom na tvári. V tej chvíli si všimnem malú reznú ranu na spodnej pere. Nakloním sa bližšie, palcom a ukazovákom stisnem peru a dôkladne ju preskúmam. Nepamätám si, kedy som k ranke prišiel, no keďže evidentne nie je čerstvá, dnes to asi nebolo.

Potrasiem hlavou a ustúpim dozadu. Je jedno, odkiaľ ju mám, lebo len čo sa zahojí, nahradí ju iná. To isté platí aj o krvácaní a modrinách.

Môj odraz je stále tam. Vpadnuté oči ako bez života, zvesené plecía a večne ovisnuté pery. Ruku si pritisnem k čelu a odhrniem si z neho vlasy. Rovnobežne s ich líniou sa tiahne hlboká rana. Hojí sa už celú večnosť, takže sa začínam obávať, že mi po nej zostane viditeľná jazva. Rýchlo ju prekryjem vlhkými vlasmi a odvrátim sa od zrkadla.

Vezmem tričko a oblečím si ho. Na bokoch mám rad blednúcich hnedých modrín, ktoré potrebujem schovať, takže nikdy nechodím od pásu nahor nahý. Vždy sa objaví niečo nové, čo treba zamaskovať. Vklíznem do šortiek, vlhký uterák hodím do vypustenej vane a pred odchodom z kúpeľne sa ešte naposledy pozriem do zrkadla. Nič nie je vidieť, takže môžem ísť von.

Čo najopatrnejšie otvorím dvere a čo najtichšie vyjdem na chodbu. Nesvieti sa tu, takže je tma ako vo vreci. V obývacej izbe hrá televízor a rodičia sa смеjú na nejakom programe, ktorý spoločne sledujú. Snažím sa čo najtichšie prejsť chodbou ku schodisku, ale vtom si všimnem, že dvere do obývačky sú pootvorené. Namiesto toho, aby som ako zvyčajne zmizol hore, prikradnem sa bližšie a nazriem dovnútra.

Rodičia sedia na pohovke a túlia sa k sebe. Otec mamu tisne k sebe, pevne ju objal a bradu má položenú na jej temene. Hoci mama sa смеje, zdá sa unavená. Z kancelárie sa vrátila len pred hodinou, práve vtedy, keď som za sebou zamykal kúpeľňové dvere a liezol do vane.

Cúvne od dverí obývačky, otočím sa a rýchlo vybehnem na poschodie, pričom schody beriem po dva. Na koberci moje kroky vôbec nepočuť. Dvere do mojej izby sú otvorené dokorán a vnútri svieti svetlo, no ešte sa na okamih zastavím a mrknem do izby svojich bratov, ktorá sa nachádza vpravo od mojej izby.

Zažmurkám a chvíľu počkám, kým sa moje oči prispôbia tme. Vľavo na posteli spí môj najmladší brat Chase. Leží na bruchu, tvár má zaborenú do vankúša a jedna noha mu visí z matraca. Na posteľi vpravo ticho pochrapkáva Jamie. Má hrču na čele, lebo počas bejzbalového tréningu ho dnes jeden zo spolužiakov náhodou trafil loptou do tváre.

Želal by som si, aby aj moje modriny boli dielom náhody.

Vyjdem z ich izby a privriem za sebou dvere. Chase sa ešte stále bojí tmy a chce, aby dvere boli otvorené, a tak ich nezavriem úplne a nechám voľnú medzeru. Nakoniec sa otočím a zamierim do svojej izby.

Všetko v nej zostalo tak, ako som to opustil. Na podlahe leží domáca úloha z matematiky. V podstate je to len niekoľko neužitočných útržkov papiera, ktoré v nijakom prípade nemôžem na budúci týždeň odovzdať. Jeden z listov je roztrhnutý na tri nerovnaké časti. Je to ten, na ktorom som počítal a pokazil jednu rovnicu. Jedna malá chyba však zrejme stačí, aj keď ide len o siedmacku algebru. Zajtra si to musím opraviť a potom sa budem intenzívne modliť a dúfať, že to konečne bude vyhovovať jeho prísny nárok.

Zoberiem papiere a naphám si ich do batoha. Zhasnem svetlo a vlezím do postele. Zabolí ma to tak, že sa myknem. Vydýchnem a pretočím sa na pravý bok. K hrudi si pritiahnem vankúš a celú večnosť len tak ležím v tme a hľadím na stenu. Vždy mi veľmi dlho trvá, kým zaspím.

Zdvihnem ľavú ruku a držím ju vo vzduchu. Pretiahnem si prsty a potom trikrát zatočím zápästím. Mám to robiť niekoľko ráz denne, ale stále na to zabúdam. Uplynulé štyri týždne som mal zápästie

v sadre a doteraz ho mám hrozne stuhnuté. Kým sa zlomenina úplne zahojí, môže to trvať ešte niekoľko týždňov.

Zrazu začujem na schodisku kroky. Okamžite dám ruku dole, pevne zavriem oči a predstieram, že spím. Robím to často, a tak som v tom už celkom dobrý. Dokonca pootvorím ústa a prehĺbim svoj dych.

Dvere do mojej izby sa otvoria a na okamih sa rozhostí ticho. Prv než vojde dovnútra, vždy najprv niekoľko sekúnd stojí vo dverách. Podľa toho viem, že je to on. Vždy je to on.

Vstúpi do izby a s tichým klapnutím za sebou zavrie dvere. Chvíľu počujem iba jeho dych, ale potom vycítim, že sa začal pomaly pohybovať po izbe. Neviem, čo robí, ale hoci sa priam zúfalo túžim otočiť, otvoriť oči a skontrolovať ho, nechcem riskovať, a tak zostanem nehybne ležať.

Počujem nejaký šramot. Myslím si, že sa mi prehrabáva v batohu, lebo sa ozve šuchotanie papiera. Vzhľadom na to, čo sa stalo dnes večer, predpokladám, že hľadá moju úlohu z matematiky. Znovu je ticho. Vzápätí nasleduje ďalší šramot. Nakoniec začujem dlhý povzdych, ktorý pripomína skôr zastonanie.

Potom prehovorí a svojím hlasom preruší ticho. Rozpráva tlmene, takmer mumle. „Ospravedlňujem sa, Tyler.“

Neviem, či si myslí, že spím alebo som hore, no rozhodne viem, že sa ospravedlňuje dosť často. Viem aj, že to nemyslí vážne. Keby áno, nemusel by to zajtra ani pozajtra zase opakovať. Bojím sa, že sa vždy bude mať za čo ospravedlňovať.

Ďalej nehybne ležím, lebo čím skôr ho presvedčím, že spím, tým rýchlejšie odíde. Myslím si, že na to skočil, keďže už nič nepovie. Lenže ani sa nepohne, a tak vôbec neviem, kde teraz stojí.

Uplynie niekoľko minút, počas ktorých sa nič nedeje a počas ktorých sa sústredím na svoj dych a modlím sa, aby odišiel. Napokon zaregistrujem takmer nečujné kroky na koberci a otváranie dverí. Ešte posledná pauza. Znovu vzdychne. Znie to nahnevane, ale netuším, či je našťvaný na mňa, alebo na seba. Myslím si, že na mňa. Zvyčajne to tak je.

Konečne zavrie dvere a odíde.

Uľahčene si vydýchnem a otvorím oči. Aspoňže dnes to už mám za sebou. Teraz môžem konečne spať. Lenže nespím. V posledných mesiacoch som sa ani raz poriadne nevyspal. O niekoľko hodín sa prebudím, dlho budem hľadiť na plafón, potom nakrátko zadriemem, a tak to bude pokračovať stále dookola.

Napriek tomu, že nemôžem dobre spať, je toto najlepšia časť dňa, lebo viem, že nasledujúcich sedem hodín som v bezpečí. Ten pocit sa mi veľmi páči, ale zároveň nenávidím vedomie, že zajtra to bude zase rovnaké.

Zajtra musím ísť do školy a predstierať, že je všetko v poriadku.

Zajtra sa musím zo všetkých síl snažiť, aby som pred mamou skryl zranenia z dnešného večera.

Zajtra sa objavia ďalšie modriny a rany.

A všetky bude mať na svedomí môj otec.

SÚČASNOSŤ

Ktosi mi zrejme prilial niečo do piva, lebo chutí inak ako pred desiatimi minútami. Prižmúrim oko a pohár nakloním k sebe. Nazriem dovnútra a pokúšam sa zistiť, či tam niekto, kým som sa nepozeral, neprilial niečo ďalšie. Cítim silnú vôňu rumu. Rozhliadnem sa po kuchyni. Je tu Jake, chrbtom otočený ku mne, nakláňa sa nad linkou, mixuje rozmanité nápoje a tvári sa ako profesionálny barman. Neznášam ho.

„Čo sa deje?“

Sklopím oči k Tiffani. Už asi päť minút sa okolo mňa ovíja ako liana. Dlhé holé nohy si omotala okolo môjho kolena a hlavu si oprela o môj biceps. Dlhými nechtami mi pomalými krúživými pohybmi prechádzala po hrudi, ale až teraz som si uvedomil, že s tým prestala. Zdvihla tvár a jasnými modrými očami s veľmi dlhými mihalnicami, ktoré ešte včera neexistovali, si ma dôkladne prezerá.

„Jake si myslí, že je ktovieako vtipný, keď mi do piva naleje rum,“ poviem, zovriem pery a položím pohár s pivom na malý stolík vedľa pohovky. „Poď sem,“ zašepkám, vytiahnem spod Tiffani ruku, objímam ju okolo pliec a pritiahnem si ju k sebe. Tvár pritisne k mojej hrudi, a tak s úplnou istotou viem, že mi na tričko odtlačí aspoň päť vrstiev mejkapu. Je mi to fuk, lebo práve teraz prechádzam pohľadom po jej nohách. Voľnú ruku presuniem k jej kolenu

a potom ňou prejdem po hladkej koži na stehne. Čierne šaty, ktoré má na sebe, sú príliš krátke a príliš tesné, no to rozhodne nie je dôvod na sťažnosti. „O koľkej vyrazíme?“

„Myslela som si, že o jedenástej,“ odvetí. Viem, že je roztržitá, podľa toho, že sa natiahne po mojej ruke a položí na ňu svoju dľaň. Pomaly posúva moju ruku vyššie po svojom stehne, pod svoje šaty. Prstami narazím na čipku jej nohavičiek, a keď sa na ňu pozriem, samoľúbo sa usmeje, pritisne sa ku mne a perami mi prejde po uchu. „Nechceš zostať v noci tu?“ zašepká. Kedysi som zbožňoval, čo dokáže urobiť so svojím hlasom, keď ho stíši do súpavého šepotu, ktorý by ma ešte pred rokom úplne pobláznil, ale teraz to už na mňa nefunguje. Len sa ma príslubom sexu pokúša zabaviť.

Je mi to však jedno, lebo práve teraz to funguje. Trochu sa vystriem a presuniem si ju do lona. Jednou rukou ju stále držím pod šatami za bok a druhou jej odhrniem blondé vlasy, aby som ju mohol pobožkať na krk. Vyvráti hlavu dozadu a so zatvorenými očami mi zaborí do vlasov prsty. Vezmem medzi zuby jej pokožku a zanechám na jej tele svoju typickú značku. Tiffani tvrdí, že cucfleky neznáša, ale keďže sa ma nikdy nepokúsi zastaviť, z jej slov si nič nerobím.

Znenazdajky sa odtiahne, vyskočí z môjho lona na zem a rýchlo sa napriami. Cez hudbu, ktorej hlasitosť ovláda Jake v kuchyni, som nepočul, že sa otvárajú predné dvere. Tiffani to však začula. Položí drink na odkladací stolík, stiahne si šaty dole a usiluje sa nimi zakryť nahé stehná. Práve teraz jej totiž látka ledva zakrýva zadok.

„Mami!“ vyhrkne a urobí niekoľko bosých krokov po drevenej podlahe. „Nehovorila si, že sa dnes zdržíš v práci?“

„Je pol deviatej.“ Jill sa pozrie na hodinky. K hrudi si tisne čierne dosky a s klopkaním vysokých podpätkov na podlahe zamieri do kuchyne. „Zdržala som sa.“ Poobzerá sa naokolo a nesúhlasne našpúli pery. Jej pohľad zo všetkého najskôr padne na zásobu alkoholu na kuchynskej linke, potom na Jaka, ktorý sa rýchlo natiahne

ponad linku a stíši hudbu, a nakoniec na Tiffani. „Nepovedala si mi, že si pozveš priateľov.“

Tiffani si stále potahuje šaty, lebo ak o jej matke niečo viem, z toho, čo vidí, určite nie je nadšená. „Lebo som si myslela, že budeme preč, kým sa vrátiš,“ prizná sa a pokrčí plecami. Ruky má prekřížené cez prsia, ale je zjavné, že sa tým iba pokúša zamaskovať, aké má v tých šatách odhalené telo.

„A kam presne máte v pláne ísť?“ spýta sa Jill nepríjemným tónom, ktorým zvyčajne rozpráva. Myslím si, že za posledné tri roky, čo s Tiffani chodím, som ani raz nezažil, aby sa usmiala. Je to tak trochu mrcha. Obe sú tak trochu mrchy.

„Na večierok,“ uškrnie sa Tiffani. „Myslela som si, že pred tým, ako tam pôjdeme, by sme sa chvíľu mohli zdržať tu. No tak, mami, nemôžeme ísť na večierok príliš skoro. To sa jednoducho nerobí.“

„Fajn,“ povie Jill, ale jej prísny hlas naznačuje, že z našej prítomnosti nie je nadšená. „Nepúšťajte tú hudbu veľmi nahlas. Hrozne ma bolí hlava.“ Začne si masírovať spánky, ako keby nám to chcela dokázať, potom si prehodí vlasy cez plece, otočí sa a zamieri k dverám. Cestou prižmúri oči a vrhne na mňa znechutený pohľad. Zdvihnem ruku a mávnem na ňu. Urobím to len preto, lebo viem, že ju to našťve.

Tiffanina mama ma totiž neznáša. Neznáša ma od okamihu, čo sme sa prvý raz stretli, keď sme s Tiffani boli ešte iba kamaráti. Už vtedy sa jej nepáčilo, že sa obšmietam okolo jej dcéry. Domnievala sa, že na ňu mám zlý vplyv, a v istom zmysle slova mala pravdu. Počas rokov sa jej neznášanlivosť prehĺbila do úplného opovrhnutia, ktoré sa ani nenamáha skrývať. Lenže o Tiffani sa nijako zvlášť nezaujímam a o jej mamu už vôbec nie. Viem, že tento vzťah nikam nevedie, a tak si nerobím starosti, že ma jej rodičia nemajú radi.

V sekunde, keď Jill odíde, sa Tiffani vo svojich šatách opäť uvoľní a vyhlási: „Občas je hrozne protivná.“ Zagúľa očami, požiadava Jaka, aby pustil hudbu úplne nahlas, a pripojí sa k nemu. Jake si však dáva pozor, aby hudba nehrala tak hlasno ako predtým.

Zdvihnem sa z pohovky, vyskočím na nohy a presuniem sa k nim. Postávajú pri kuchynskej linke, debatujú o tom, ktorú pesničku pustia a aký drink si dajú. Pretiahnem sa medzi nimi a objímam Tiffani okolo pliec. Moja frajerka sa ku mne pritisne a vtedy si všimnem, ako nás Jake kútikom oka pozoruje. Jake Maxwell dostane každú babu, po ktorej zatúži, ale Tiffani nezíska. Myslím si, že po zvyšok života ho bude štváť, že si pred tromi rokmi zvolila mňa a nie jeho. Fakt, že som s babou, pre ktorú by veľa chalanov zabíjalo, mi občas prináša pocit zadosťučinenia. Inokedy ma, naopak, mrzí, že si Tiffani nevybrala Jaka. V tom prípade by robila zo života peklo jemu, nie mne.

Natiahnem sa a vyberiem z balíka novú fľašu piva. Sotva ju vezmem do ruky, Jake zdvihne hlavu a spýta sa: „Čo je zlé na tej fľaši piva, ktorú už máš?“ Vzápätí sa ten debil uškrnie a zdvihne obočie. Znovu si uvedomím, že naša dohoda, že kvôli ostatným budeme predstierať, že sme priatelia, je hovadina. Najradšej by som mu jednu vrazil.

Zaostrím pohľad a výhražne sa naňho pozriem. Keď chcem niekoho upozorniť, aby sa so mnou nezahrával, veľmi často sa zabídam bez slov. Nanešťastie na Jaka to neplatí, takže necúvne, len sa zachechce a podá mi otvárač. Myslím si, že ma schválne štvie, len aby som stratil nervy. Akoby žil iba preto, aby skúšal moju trpezlivosť.

„Dopekla, čo robia Dean a Meghan hore?“ spýta sa nenútene a mrkne na hodinky, ktoré má na zápätí. Keď znovu zdvihne hlavu, kývne k drinku, ktorý pripravoval pred piatimi minútami. „Vyrobil som špeciálny exotický drink a potrebujem Deana, aby sa z neho ako môj pokusný králik napil prvý.“

Nakloním sa a letmo nazriem do pohára. Jediná exotická vec, ktorú vidím, je tmavozelená farba nápoja. „Idem po nich,“ ponúknem sa.

Pustím Tiffani, otvorím si pivo, odpijem si a zamierim ku scho-disku. Kráčam pomaly, fľaša piva sa mi pohodáva medzi končekmi

prstov a prstami druhej ruky si prehrabnem vlasy. Štve ma, že ešte nie som opitý. Keďže na večierok vyrazíme až o pár hodín, mám stále čas to zmeniť. Na večierok sa nemôžem dostaviť triezvy. Na nijaký večierok nemôžem prísť triezvy.

Dvere do Tiffaninej izby sú pootvorené. Meghan práve prežíva záchvat, lebo sa prechádza sem a tam po koberci, oboma rukami si zakrýva tvár a hlasno vzdychá. Dean ju sleduje a škriabe sa na zátylku.

„Čo tu stvárate, ľudkovia?“ zvolám, otvorím dvere dokorán a vstúpim dovnútra.

Obaja sa na mňa pozerú. Meghan sa tvári veľmi rozhorčene a zdá sa mi, že má chuť kričať. Zvalí sa na Tiffaninu posteľ a vtedy si konečne všimnem, že má rozopnuté šaty a odhalený chrbát. Otočím sa k Deanovi a zdvihnem obočie. „Vy ste sa obchytávali?“

„Hahaha,“ uškrnie sa Dean a vzdychne. Pokrúti hlavou a kývne k Meghan. „Pokazil sa jej zips.“

Meghan sa teatrálné posadí a smrkne. „Budem si musieť niečo požičať od Tiffani,“ oznámi, ani čoby to bola najhoršia vec na svete. Viem, že keď zagúľam očami, zrejme ma zabije, ale je ťažké to neurobiť, keď si uvedomím, že sa psychicky zrútila pre trápne šaty. Aj keď... Po troch rokoch vzťahu s Tiffani som už na dilemu týkajúcu sa šiat zvyknutý.

„Poď sem,“ vyzvem ju. Položím pivo na Tiffanin toaletný stolík, prejdem k posteli, natiahnem sa po Meghaniných rukách a pomôžem jej postaviť sa. Zaujmem pozíciu tesne za ňou a prebehnem očami po jej bledej pokožke až k bežcu zipsu, ktorý sa zasekol tesne nad jej pásom. Zachytil sa v modrej látke a len čo ním silno šklbnem, uvoľní sa. Bez problémov potom šaty zapnem až hore. Meghan uľahčene vydýchne, otočí sa ku mne a zajasá, že som jej zachránil život.

Kým Meghan poskakuje po izbe a hľadá topánky, prejdem pohľadom k Deanovi. Zvráští tvár, logne si piva, vyvráti oči dohora a celým svojím výrazom dáva najavo, že odo mňa čaká výsmech. Je ťažké mu ho nedopriať.

„Ale no tak, chlapče,“ spustím. „Naozaj si si s tým nedokázal poradiť?“ Pery sa mi zvltnia do úškrnu, pristúpim k nemu a dvakrát mu buchnem do bicepsu. Dean je dobrý chlapec, lenže niekedy je až priveľmi dobrý, takže by mu neuškodilo, keby trochu zhrubol.

„Povedal som si, že to nechám na odborníka. To vieš, vzhľadom na počet šiat, ktoré si už za život rozopol,“ vráti mi úder. Preháňa, ale napriek tomu sa rozosmejeme. Podá mi moje pivo, ťukneme si a potom sa napijeme.

Prehltnem, chrptom ruky si utriem ústa a obzriem sa na Meghan. Posadila sa na kraj Tiffaninej postele a obúva si topánky na vysokých podpätkoch.

„Kde je Rachael?“ spýtam sa. Aj keď sme tu už niekoľko hodín, vôbec som nezaregistroval, že Rachael tu nie je. Až teraz. Zvyčajne tu býva s nami. O tomto čase by už bola dosť opitá, Dean by jej pomáhal udržať sa na nohách a Jake by jej vytrvalo ponúkal ďalšie poháriky. Rachael ma však považuje za debila, takže ak mám byť úprimný, jej dnešná neprítomnosť mi veľmi neprekáža.

„Jej mama od nej niečo potrebovala,“ vysvetlí Meghan, „preto sa s nami stretne až na večierku. Pamätáte si niekto meno tej baby, ktorá usporadúva dnešný večierok? Je to Lucy?“

Ja si to nepamätám, a tak mrknem na Deana. Pozná úplne každého od tých, ktorí vyšli zo školy pred tromi rokmi, až po tých, čo ešte len nastúpili do prvého ročníka. Nechápem, prečo si vôbec dáva tú námahu a pamätať si ich mená. „Hej, volá sa Lucy,“ pritaká. „Myslím si, že je z tretieho ročníka.“

„Nepoznám ju,“ zamumlem. Nech je to, kto chce, neprekvapuje ma, že nás pozvala na svoj večierok. Nás totiž pozývajú na večierky mnohí ľudia, ktorých ani nepoznáme.

Odo dverí sa ozve zakašľanie. Všetci traja sa tam pozrieme. Je to Tiffani a opiera sa o zárubňu. Upäto sa usmieva, zamyslene si namotáva na prst prameň vlasov a díva sa na Deana a Meghan. Mne nevenuje jediný pohľad. „Jake vám namiešal zopár drinkov,“ ozná-

mi pomaly a potom tvrdším tónom dodá: „Mali by ste zbehnúť dole a ochutnať ich.“ Široko sa usmeje a ukáže zuby.

„Inými slovami hovoríš, aby sme odtiaľto čo najskôr vypadli, však?“ zavtipkuje Dean, ale v podstate má pravdu. Presne o to ich Tiffani žiada a namiesto odpovede na Deanove slová zažmurká tými šialenými mihalnicami. „No tak, Meghan,“ vyzve ju Dean. „Bude lepšie, ak ich tu necháme samých.“

Chytí Meghan za ruku, zdvihne ju z postele, a keď sa na vysokých podpätkoch trochu zatacká, pomôže jej udržať rovnováhu. Pri odchode z izby sa obzrie ponad plece a venuje mi vševediaci pohľad. Uškrniem sa naňho. Tiffani nevie svoje úmysly veľmi dobre skrývať. Väčšinou sú úplne zrejmé, ako napríklad teraz, keď sleduje Deana a Meghan, ako schádzajú po schodoch. Napokon zatvorí dvere a otočí sa. Teraz sme tu sami.

„Nemohla si počkať na neskôr?“ podpichnem ju, fľašu piva si pritisnem k perám a jedným dúškom dopijem jej obsah. Nechám fľašu na toaletnom stolíku, rukávy flanelovej košele si vyhrniem nad lakte a prekonám vzdialenosť medzi nami. Všetko veľmi dobre poznám, takže už sa to deje skoro automaticky. Moje ruky ju chytia za boky, moje pery sa prisajú k jej čelusti. Nadýchnem sa silnej vône jej parfumu a takmer sa rozkašlem.

Z nejakého dôvodu nereaguje a po niekoľkých sekundách sa oprie dlaňami o moju hrud' a odtlačí ma od seba. Udivene na ňu hľadím s pootvorenými perami a so zdvihnutým obočím. Tiffani ma predsa nikdy neodmieta! Zrazu sa tvári ešte otrávenejšie ako pred minútou. „Nechal si si dole telefón,“ ostro sa na mňa pozrie a podá mi ho.

Hoci viem, že je to naozaj môj telefón, potľapkám si zadné vrecko rifiel. No jasné, je prázdne! Pokrčím plecami a natiahnem ruku, aby som si ho od nej vzal, ibaže Tiffani trhne rukou dozadu. Veľmi pomaly, ale rozhodne pokrúti hlavou. Vzdychnem a poškrabem sa na líci. Viem, že sa pre niečo hnevá, takže mi je jasné, že ak nenájdem spoločnosť, ako ju znovu urobiť šťastnou, budem po zvyšok večera trpieť.

„Čítala som tvoju konverzáciu s Declanom,“ vyhlási po chvíli.
No a? pomyslím si.

„A?“ Nechápem, aký má problém. Jasné, čakám, že mi Declan neskôr prinesie zopár džointov, no to nie je nič nové. Tiffani je na to zvyknutá, takže by to pre ňu nemalo byť prekvapenie, a najmä nie v prípade Declana Portwooda. Všetci ho poznajú. Ľudia, ktorí fajčia trávu, sú jeho najlepší kamaráti. Ľudia, ktorí trávu nefajčia, ho zvyčajne neznášajú.

Tiffani pristúpi bližšie, trochu zakloní hlavu a zlostne mi pozrie do očí. „Čítala som všetku tvoju konverzáciu s Declanom,“ opraví sa.

Tentoraz mi trvá len zlomok sekundy, kým si uvedomím, o čom presne hovorí. Zostanem pred ňou stáť ako soľný stĺp a márne pátram v mozgu po niečom, čo by som mohol povedať a čo by nejako ospravedlnilo správy, ktoré čítala. Nenapadne mi vôbec nič, len pred ňou nehybne stojím ako nejaký hlúpy jeleň pristihnutý v žiare reflektorov.

„Nemyslíš to vážne, však nie?“ spýta sa oveľa tichším hlasom. Mierne zvesí svoje útle plecia. „Nemôžeš to myslieť vážne. Už som sa zmierila s množstvom svinstva, ktoré robíš, ale prisahám, Tyler, že s týmto sa zmieriť nemienim. Zachádzaš príďaleko. Nechcem byť dievča, ktorému zatvorí frajera do basy. Vieš si predstaviť, ako by to vyzeralo?“

Zovriem pery. Stále neviem, ako sa mám pri tejto náhlejšej konfrontácii zachovať. Počas rokov som dospel k poznatku, že je lepšie sa s Tiffani nehádať, ale radšej hneď priznať chybu a zavrieť jej tak ústa. Tiež som zistil, že ju vonkoncom nezaujíma, čo robím, no stará sa iba o to, ako sa to dotkne jej.

„Zatiaľ som nič neurobil,“ zamumlem. Aj tak si myslím, že o nič nejde. „Len sme sa o tom bavili.“

„Ale prečo?“ tlačí na mňa a od rozhorčenia, že sa zjavne nedokážem dobre rozhodovať, rozhodí ruky. „Prečo si vôbec o niečom takom uvažoval? Ty predsa nepotrebuješ peniaze, tak čo by ťa mohlo prinútiť urobiť takú vec?“

Nezmôžem sa na nič, len na pokrčenie pliec, pretože odpoveď na tú otázku nepoznám ani ja. „Čo môžem stratiť?“

Tiffani sa na mňa zadíva, ako keby som bol vážne nepríčetný. „Ehm. Všetko?“ hlesne. „Ak si myslíš, že predaj drog je dobrá životná voľba, si väčší idiot, než za akého som ťa doteraz považovala!“

Zavriem oči a vydýchnem. Usilujem sa zachovať pokoj. Hrozne to preháňa, no dnes inklinujem skôr k obrane než k ospravedlneniu. „Je to len tráva.“

„Áno, presne to si mi povedal, keď si ju začal fajčiť, a pozri, kde sme teraz.“ Natiahne sa po mojej ruke a vrazí mi mobil do dlane. „Začneš predávať trávu prvákovi a nakoniec budeš predávať kokaín rovnakým úbožiakom, ako si ty.“ Rozčúlene pokrúti hlavou, zdvihne ruku a otočí tvár nabok. „Dnes večer sa už nepokúšaj so mnou rozprávať. Si odporný, a ak uvidím Declana, jednu mu vrazím.“

Nahnevane zaškripem zubami, ale našťastie sa mi podarí udržať zatvorené ústa. Veľmi dobre viem, že keby som povedal ešte niečo, iba by som to zhoršil. Som od zlosti bez seba, no musím zostať pokojný, aby som na ňu vážne nevybehol. Obsah alkoholu v mojej krvi mi v tom tiež veľmi nepomáha. Pravdupovediac, jeho vinou je to ešte ťažšie, ale snažím sa sústrediť a upokojiť svoj dych. Tiffani sa odo mňa odvráti a zamieri k dverám.

Celý rozhovor mohol byť v tomto okamihu za nami. O niekoľko hodín by som sa upokojil a začal by som ju znova bozkávať. Ibaže Tiffani tentoraz urobí pozoruhodnú vec. Zastaví sa, otočí sa a ešte raz otvorí tie malé našpúlené ústočky.

„Vieš, Tyler,“ povie a pery sa jej vytvarujú do samolúbeho krutého úsmevu, „niekedy si myslím, že chceš skončiť vo väzení rovnako ako tvoj otec.“

To maličké, malilinké množstvo sebaovládania, na ktoré som sa spoliehal, sa vyparilo. *Nič také predsa nemohla povedať.* Zatnem päsť a hľadám spôsob, ako uvoľniť zúrivosť, ktorá mi vybuchuje v hrudi, a zlobu, ktorá sa šíri celým mojím telom ako lesný požiar. Schmatnem vec, ktorú mám najbližšie. Je to prázdna fľaša od piva,

ktorú som odložil na Tiffanin toaletný stolík. Kým fľaša nenarazí na protiľahlú stenu, o ktorú sa roztriešti na tisíc kúskov, ani si nevedomím, že som ju hodil cez celú miestnosť. Podlahu pokrývajú črepy, sťažka dýcham a vypleštenými očami zmätene blúdím po miestnosti. Keď sa znovu pozriem na Tiffani, šokovane na mňa hľadí s otvorenými ústami.

„Odchádzam,“ precedím cez zaťaté zuby. Mobil si strčím do zadného vrecka rifle, z druhého vrecka vytiahnem kľúče od auta a odstrčím Tiffani z cesty.

„Výborne!“ zjačí a ukáže na úlomky skla na koberci. „Fakt si totálny kretén.“

Ja by som o nej mohol povedať oveľa viac a oveľa horších vecí, no viem, že sa odtiaľto potrebujem dostať, skôr než stratím nervy ešte väčšími ako doteraz. Želal by som si, aby som svoj hnev vedel ovládať, ale to, žiaľ, neviem. Takto ma vychovali.

Len čo prudko otvorím dvere Tiffaninej izby, začujem z kuchyne hudbu. Počujem aj Meghanin smiech, lenže fakt nemám náladu sa k nim dnes pridať. S hlasným dupaním zbehnem po schodoch a zúfalo túžim dostať sa čo najskôr a čo najďalej od Tiffani a jej domu. Upriem oči na predné dvere, a hoci na mňa Dean zavolá, nezdvihnem hlavu. Idem ďalej, priamo okolo nich, prekročím prah a potom za sebou zabuchnem dvere.

Auto mám zaparkované rovno pred domom a napriek tomu, že som vypil zopár pív, moja zúfalá snaha dostať sa odtiaľto prevýši môj zmysel pre dodržiavanie zákonov. Práve teraz je mi to absolútne fuk.

Odomknem auto a vkĺznem za volant. Zabuchnem za sebou dvere a zároveň si nahnevane zapnem bezpečnostný pás. Naštartujem, motor zapradie a vzápätí dupnem na plyn. Vyrazím tak prudko, že pneumatiky zaškrípu na asfalte. Kúsok predomnou je stopka, ale nespomalím. Nikdy to nerobím.

PRED PIATIMI ROKMI

Zdá sa, že modrina na ramene sa cez noc zhoršila. Zväčšila sa a bolí ma dvakrát viac ako včera. Aj teraz, keď sedím pri kuchynskom stole a s námahou prehltám cereálie, sa pokúšam nemyslieť na to, ako hrozne to bolí.

Je takmer pol ôsmej. Asi o desať minút musím ísť do školy, ale vôbec sa mi nechce. Dnes máme telesnú a posledná vec, po ktorej túžim, je ukazovať všetkým v šatni, aký mám dobitý chrbát. Už len z tej predstavy mi je nanič, takže telesnú musím za každú cenu vynechať, aj keď si už tento týždeň nemôžem dovoliť nijaké ďalšie problémy.

„Ty ešte stále spíš?“ podpichne ma mama a jej hlas ma vráti do reality. Zažmurkám a ospalo sa na ňu pozriem, zatiaľ čo lyžicu s cereáliami nehybne držím vo vzduchu. Mama položí na stôl ďalšie tanier. Zdvihne obočie a nežne sa na mňa usmeje. Už má na sebe kostým, ktorý nosí do práce, a obuté má topánky s vysokými podpätkami. Sako si zavesila na dvere.

„Nie,“ zaklamem. Voľnou rukou si pretriem oči a vrátim sa k cereáliám. Naberám lyžicu za lyžicou a sedím pri stole v úplnom tichu. Takto to mám najradšej, len mama a ja, ibaže nikdy to netrvá dlho. Čoskoro pribehnú Jamie a Chase a mama na nich bude kričať, aby sa ponáhľali. A otec, keď sa oholí a niekde v práčovni nájde kravatu, tiež.